

hody, poněvadž již tím splnil vše, co se v objektivním ohledu předpokládá ke skutkové povaze zmíněného zločinu. Právní posouzení věci nalézacím soudem, je proto v každém směru bezvadným a není proto splněn stížností dovolávaný důvod čís. 10, správně čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.

### Čís. 1382.

**Otcovský opatrovník jest oprávněn podati opravný prostředek ve prospěch svého nezletilého dítěte, třeba se byl obžalovaný opravných prostředků vzdal.**

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1923, Kr I 691/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Plzni ze dne 3. července 1923 porušen byl zákon v ustanovení Šu 465 tr. ř.; usnesení to se zrušuje a krajskému jako odvolacímu soudu v Plzni se ukládá, by o odvolání Jana N-a staršího dle zákona dále jednal.

### Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Domažlicích ze dne 9. června 1923 odsouzen byl 19letý Jan N. pro přestupek Šu 431 tr. zák. podmíněčně do vězení na 8 dnů, zostřeného postem. Po poučení o opravných prostředcích proti rozsudku vzdal se jich obžalovaný a potvrdil to svým podpisem. Dne 12. června 1923 ohlásil Jan N. jako otcovský opatrovník nezletilého syna Jana N-a odvolání z rozsudku co do viny a trestu a žádal o opis rozsudku do rukou advokáta. Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Plzni ze dne 3. července 1923 bylo odvolání obžalovaného Jana N-a jako nepřipustné zamítnuto, poněvadž se obžalovaný vzdal opravných prostředků, podepsal záznam o rozsudku a správnost toho též vyžádanou zprávou okresního soudu v Domažlicích ze dne 29. června 1923 byla potvrzena. Usnesení to porušuje zákon. Odvolání z odsuzujícího rozsudku nepodal obžalovaný, nýbrž jeho otec Jan N., jenž dle Šu 465 tr. ř. k podání odvolání za svého, dle křestního listu dne 29. dubna 1904 narozeného, tedy ještě nezletilého syna byl oprávněn, a to i proti synově vůli.

### Čís. 1383.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).**

**Bylo-li požadování přemrštěné ceny jen listivým předstíráním (§ 197 tr. zák.), nelze čin podřaditi též skutkové podstatě Šu 7 lich. zák.**

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1923, Kr II 475/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zem-

ském trestním soudě v Brně ze dne 25. dubna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

#### D ů v o d y:

Aby mohlo býti řeči o předražování dle §u 7 lichevního zákona, musilo by býti zjištěno, že pachatel cenu zřejmě přemrštěnou vážně požadoval jako úplatu za předmět potřeby, po případě si ji jako úplatu za předmět potřeby dal slíbiti nebo poskytnouti. V tomto případě vychází ze skutkového děje, rozsudkovými důvody zjištěného, a z poukazu na to, že týmž trestným činem zapříčiněno bylo odsouzení stěžovatelovo pro zločin podvodu, zřejmě na jevo, že, byť i toho rozsudek výslovně nezjistil, mezi požadováním zřejmě přemrštěné ceny za oves a podvodným jednáním obžalovaného jest spojitost, která nutí k úvaze, zda 250 Kč požadováno bylo stěžovatelem vážně jako úplata za oves Rudolfovi K-ovi nabídnutý, či, zda celá nabídka ovsa za cenu přemrštěnou nebyla spíše jen lstivým předstíráním, aby na K-ovi tím více peněz bylo vylákáno, aniž vůbec obžalovaný od počátku na nějakou dodávku ovsa vážně pomýšlel. Na tom nemění ničeho okolnost, že nepatrná část ovsa později skutečně byla dodána, poněvadž i to mohlo býti jen prostředkem, aby K. ve svém omylu tím více byl utvrzen, takže vylákané peníze ani z části neměly býti úplatou za tento oves. Jelikož rozsudek touto vnitřní souvislostí mezi požadováním zřejmě přemrštěné ceny a podvodným jednáním, za které byl stěžovatel již odsouzen, se vůbec nezabývá a souvislost ta může býti rozhodující pro zodpovězení otázky, zda možno tu při správném právním posouzení shledati předražování dle §u 7 lichevního zákona, bylo zmateční stížnosti obžalovaného, uplatňující vadu dle §u 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., vyhověti, v odpor vzatý rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

#### Čís. 1384.

**Pokud požívá starosta (orgán obecní), jsa činný při ubytování vojska, zvýšené ochrany zákona.**

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1923, Kr II 697/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 28. září 1922, jímž byli obžalovaní Rudolf E. a Markéta W-ová dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle §u 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

#### D ů v o d y:

Třebaže zmateční stížnost veřejného žalobce neoznačuje výslovně a přesně, které části napadeného rozsudku běře v odpor, je z jejích vý-